

Essays over cultuur, samenleving en diplomatie

Essays over cultuur, samenleving en diplomatie

Enes Ulusoy

Schrijver: Enes Ulusoy
Uitgegeven via: Brave New Books
Jaar van uitgave: 2026
ISBN: 9789465465722
© Enes Ulusoy

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Voorwoord.....	12
De Bedrogen Geest: Hoe Europa zijn ziel verloor aan filosofie en haar terug kan vinden in de islam	14
Een geschiedkundig beschavingsoordeel tussen Moslimwereld en Westen.....	24
De Degeneratie van de Nederlandse Samenleving: Seksesegregatie en het Morele Verlies	31
De Mythe van de Dino: Hoe Wetenschappers Onze Verbeelding Koloniseren.....	38
Zijn wetenschappelijke onderzoeken wel altijd betrouwbaar?	41
De diabolieke draad in de moderne wetenschap, kunst en entertainmentmedia	46
Wij beklappen het valse heldenpodium.....	60
Chabad-Lubavitch: Geestelijke beweging of duivelse schaduwmacht?	63
De gecontroleerde ontbinding van de PKK: De laatste acte in een Geopolitiek Theater.....	73
Gecontroleerde Onthullingen als Tijdgeest: De Diabolieke Kliek en de Messiasverwachtingen	90
Psychologische terreur of de Derde Wereldoorlog?	95
Van Haman naar Khamenei: Purim en de strijd om de Messiaanse Verlossing: Een historische lezing van de geopolitieke repercussies.	99
Wanneer de Rasechte Idioot de leidende rol neemt: Een waarschuwing voor de Eindtijd	102
De mythe van een gouden geschiedenis: De satirische klachtbrief van Fuzuli.....	104

De mysterieuze dood van Mehmed de Veroveraar: Historische vraagtekens en politieke intriges	109
De geschiedenis van Imam al-Bukhari en zijn authentieke compilatie: Transmissie, manuscripten en authenticiteit	112
Over het gevaar van een contextloze lezing van de Koran	133
Heikele kwesties over de islam	136
De vier beginselen van de islamitische religie en de schaduw van heterodoxie: Hadith van Jibriel als meetlat.....	166
Een glimp op het onweerlegbare profeetschap van de profeet Mohammed	174
De Waarheid Achter de Sanaa Palimpsest: Weerlegging van Claims over Verbastering.....	179
Christendom versus Koran: Retoriek of Realiteit?	186
Al-Mu‘awwidhatayn behoren met consensus van de moslimnatie tot de Koran!	193
De verloren vooruitgang van de moslimgemeenschap in Nederland	197
Manifest voor hervorming binnen de Nederlandse moslimgemeenschap.....	202
De vloek van het nationalisme: Een giftige erfenis onder moslims .	214
De Spirituele Coup: Soefisme als geopolitiek apparaat	219
Al-Qushayri’s alarmkreet.....	228
Breek de ketenen	232
Over titelverwarring onder moslims: Salafi of Athari?.....	237
Ibn Baz tegen Ibn Hajar: wanneer een voetnoot de canon uitdaagt	242
Van Gebedshuis tot Gemeenschapshal: De Ontheiliging van de Moskee in Onze Tijd	247

De Preekstoel als Kompas van de Gemeenschap: Waarom de moskee en met name de vrijdagpreek haar centrale rol moet herwinnen...	252
De Toestand van de Mensen aan het Einde der Tijden: Tekenen, Waarschuwingen en Zelfreflectie.....	256
Tentatieve antwoorden op zes prangende vraagstukken	261
Aforismen over karakter en samenleving	276
Overpeinzingen van een zoekende geest.....	303

Voorwoord

De essays die in deze bundel zijn opgenomen, zijn in de loop van verschillende jaren geschreven en behandelen uiteenlopende onderwerpen die samenhangen met cultuur, religie, geschiedenis, diplomatie, onderwijs en maatschappelijke ontwikkelingen. Hoewel deze teksten op verschillende momenten en in verschillende contexten tot stand zijn gekomen, worden zij verbonden door een gemeenschappelijke belangstelling: het begrijpen van culturele, sociologische en geopolitieke processen die onze wereld vormgeven.

Cultuur en samenleving staan nooit los van elkaar. Ideeën, overtuigingen en tradities beïnvloeden hoe mensen hun wereld begrijpen en organiseren, terwijl maatschappelijke omstandigheden op hun beurt nieuwe interpretaties en ontwikkelingen binnen cultuur en religie voortbrengen. Het is binnen dit spanningsveld dat de hier verzamelde essays zijn geschreven.

In sommige bijdragen ligt de nadruk op historische analyse, in andere op maatschappelijke observatie of intellectuele reflectie. De onderwerpen variëren van religieuze tradities en culturele identiteiten tot onderwijs, sociale vraagstukken en geopolitieke ontwikkelingen. Hoewel deze thema's op het eerste gezicht uiteenlopend lijken, raken zij allen aan fundamentele vragen over de wijze waarop samenlevingen zich ontwikkelen en hoe ideeën daarin een rol spelen.

Deze bundel pretendeert geen systematische studie te zijn van de behandelde onderwerpen. De essays moeten eerder worden gelezen als afzonderlijke beschouwingen die elk vanuit een eigen

invalshoek bijdragen aan een bredere reflectie over cultuur en samenleving.

Door deze teksten samen te brengen in één uitgave wordt beoogd om verspreid geschreven artikelen toegankelijker te maken voor de lezer. Tegelijkertijd nodigt deze bundel uit tot verdere reflectie over de vraagstukken die in de verschillende essays worden aangesneden.

De Bedrogen Geest: Hoe Europa zijn ziel verloor aan filosofie en haar terug kan vinden in de islam

Inleiding

Onlangs sloeg ik opnieuw een van mijn favoriete boeken open: *Şayd al-Khāṭir* van Imam ‘Abdurrahman ibn al-Jawzi (gest. 597 AH), moge Allah hem genadig zijn. Mijn ogen vielen op het hoofdstuk *Asbāb al-Hidāya*—letterlijk: *De oorzaken van rechtleiding*. Wederom wist deze meesterlijke denker mij te verrassen met zijn diepzinnige inzichten en briljante overdenkingen, die hij met verbluffende helderheid op papier heeft gezet.

De oorzaken van rechtleiding

Imam Ibn al-Jawzi schrijft dat hij diep nadacht over de werkelijke drijfveren achter bekering en berouw, en dat hij telkens stuitte op één doorslaggevend geheim: de uitverkiezing van de ziel door de Wil van de Allerhoogste. Zoals men zegt: *Wanneer Allah een dienaar kiest voor een zaak, dan bereidt Hij diens hart en omstandigheden voor op die taak*. Het volgende Koranvers kan ook duiden op deze betekenis: “Als Allah bij hen van iets goeds (zoals oprechtheid) geweten had, dan had Hij hen (de waarheid) laten horen.”

Ware herleving begint niet altijd met een gebeurtenis, noch met een ramp of een ontmoeting—soms ontkiemt zij in de stilte van reflectie. Het innerlijke besef dat er een Schepper is, doet het hart ontwaken uit zijn slaap. Dit besef doet de ziel sidderen, het roept een heilige angst op voor Zijn toorn en een verlangen naar Zijn tevredenheid.

Zo verging het ook de jongeren van de grot (*al-kahf*), over wie Allah, de Almachtige, heeft geopenbaard: “Wij versterkten hun harten toen zij opstonden en zeiden: ‘Onze Heer is de Heer van de hemelen

en de aarde. Wij zullen geen god naast Hem aanroepen, anders zouden wij zeker iets afschuwelijks en onrechtvaardigs zeggen'." De uitleg van dit vers wijst erop dat deze jonge mannen in de diepte van hun ziel een krachtig bewustzijn ontwikkelden: het besef van verantwoordelijkheid jegens hun Heer. Zij konden niet anders dan hun corrupte samenleving verlaten, en wonderlijk genoeg troffen zij elkaar—zonder afspraak—op het pad van de waarheid.

Soms ontstaan zulke herlevingen uit een enkele vermaning, een treffende lezing, een woord dat als een vonk het innerlijke vuur aanwakkert.

Degenen die ontwaken uit de sluimer van achteloosheid vallen uiteen in verschillende categorieën:

1. De overwonnene: Hij wordt wakker, maar slechts voor een ogenblik. Zijn hart is zwak en zijn ziel gevangen in gemakzucht. Hij verlangt louter naar de comfortabele routines van begeerte en gemak. De oproep tot bezinning raakt hem, maar hij onderdrukt haar. Deze opwekking zal hem op de dag van afrekening als tegenbewijs dienen.

2. De weifelende: Zijn verstand roept hem tot de waarheid, zijn ziel trekt hem naar de lusten. Hij zweeft tussen licht en duisternis. Zijn strijd is echt, maar zijn besluiteloosheid ondermijnt zijn redding.

3. De gevallen strijder: Hij probeert, ploetert, valt en staat op—maar uiteindelijk wordt hij overmand door zijn begeerten. Hij keert terug naar het kwaad en sterft in die staat. Zijn daden werden een onafgemaakte reis naar licht.

4. De wisselvallige: Soms behaalt hij overwinning over zijn ego, soms verliest hij de controle. Zijn leven is een slagveld waar de

uitkomst voortdurend verandert. Zijn hoop schuilt in standvastigheid.

5. De overwinnende: Hij heeft zijn ego vastgeketend, de poorten gesloten voor zijn begeerten. Alleen de influisteringen blijven — de resten van een overwonnen vijand.

6. De wakkere ijveraar: Sinds het moment dat hij ontwaakte, is hij niet meer gestopt. Zijn hart is voortdurend in beweging, zijn tong in smeekbede, zijn ziel in toewijding. Hij vraagt onophoudelijk vergiffenis voor zijn tekortkomingen, ondanks zijn inspanningen.

7. De zuivere uitblikker: Hij is niet behoeftig naar strijd. Niet omdat hij geen strijd kán voeren, maar omdat hij ten diepste beseft hoe waardeloos de wereldse begeerten zijn. Zijn blik is gefixeerd op het Hogere, zijn ziel is verlicht en zijn pad helder. Hij is wat men noemt: een ziel die werkelijk gekend heeft.

Imam Ibn al-Jawzi rondt zijn betoog als volgt af: “Weet dat de weg die tot Allah—geprezen zij Hij—leidt, niet wordt afgelegd met de voeten, maar met de harten. De onmiddellijke begeerten zijn struikrovers op deze weg. En het pad lijkt op een pikdonkere nacht. Maar het oog van de door Allah bijgestane is als het zicht van een paard: hij ziet in de duisternis zoals hij in het licht ziet. Oprechtheid in het streven is als een vuurtoren: waar deze ook wordt aangetroffen, wijst hij de juiste weg. Alleen diegene struikelt die niet oprecht is. En oprechtheid ontbreekt slechts bij degene die niet door Allah is gewenst. Dus er is geen macht en geen kracht behalve met Allah.”

De nieuwe dragers van het Licht

Deze diepzinnige beschouwingen van Imam Ibn al-Jawzi brachten mij ertoe na te denken over de parallellen met hedendaagse ontwikkelingen. Wanneer we reflecteren op deze tekenen van

ontwaking en oprechtheid, rijst een indringende vraag: is er nog goedheid te vinden onder de Europese volkeren? Mijn persoonlijke bevinding is bevestigend. Onder bepaalde lagen van de Europese samenlevingen leeft een opmerkelijke zuiverheid van gedrag, een soort natuurlijke rechtvaardigheid en eerlijkheid in omgang, een afkeer van corruptie en sociale onrechtvaardigheid. Niet bij allen, en zeker niet bij de elite of de bestuurlijke klasse—want daarin heersen vaak morele leegte, hypocrisie en verwaandheid—maar bij het gewone volk. De mensen op straat, de stille arbeiders, de ethische denkers, de zoekers naar betekenis.

Wij moeten eerlijk zijn en erkennen dat de islamitische wereld in moreel en spiritueel opzicht grotendeels is ingestort. De landen die zich islamitisch noemen, zijn vandaag de dag het toneel van chaos, onderdrukking, verval en verraad. Zij hebben het licht dat hun voorouders droegen verruild voor de duisternis van begeerte, macht en eigenbelang. Velen hebben de goddelijke boodschap verraden, en de moslimwereld is in veel gevallen een leeg omhulsel geworden—cultureel islamitisch, maar spiritueel ontzield. Moslimjongeren in Europa beschikken over een aanzienlijk grotere potentie en ontvankelijkheid voor de waarheid dan hun leeftijdsgenoten in de moslimwereld. Toch verkeren zij óf in een staat van immoraliteit door hun vervreemding van de islam, óf in sektarisme en verdeeldheid wanneer zij zich wél met de islam bezighouden.

En juist in zulke tijden openbaart zich een goddelijke wetmatigheid: *wanneer een volk zijn verantwoordelijkheid verzaakt, kiest Allah een ander volk om Zijn religie te dragen*. In de Koran staat onomwonden: “En als jullie je afkeren, dan zal Hij een ander volk in jullie plaats zetten, en zij zullen niet zijn zoals jullie.” Dit is geen hypothetische dreiging, maar een bestaand patroon. De geschiedenis bevestigt het: toen de Kinderen van Israël de last van hun verbond niet meer konden dragen, werd zelfs de profetschap

overgedragen aan een ander volk, met de profeet Mohammed (vrede zij met hem) als laatste boodschapper.

Vandaag zien we dat Europeanen—ondanks het materialisme waarin zij zijn opgegroeid—in groeiende aantallen de waarheid van de islam omarmen. En dat gebeurt niet op basis van dwang, cultuur of erfenis, maar door reflectie, overtuiging en spirituele honger. Elke dag vindt ergens in Europa een bekering plaats, soms stil, soms publiek, maar altijd krachtig. Dat is geen toeval. Het is mogelijk—en Allah weet het best—dat uit deze volkeren een nieuwe generatie opstaat die het licht van de islam zal dragen, met oprechtheid en nederigheid.

Zij dragen geen last van corrupt regimes of culturele hypocrisie. Zij kennen de pijn van geestelijke leegte en zoeken daarom oprecht naar zin. Wanneer zulke mensen tot geloof komen, doen zij dat met overtuiging, met kennis, en met een vuur dat velen van de geboren moslims verloren zijn. Zoals men wel eens zegt: *Nieuwe bezems wegen schoner.*

En als dat gebeurt—als uit de Europese volkeren een groep opstaat die Allah vreest, Zijn Boek omarmt en Zijn boodschap uitdraagt met wijsheid en daadkracht—dan zullen zij de eersten zijn in een nieuwe fase van de wereldgeschiedenis. Niet als imperialisten, maar als herstellende. Niet als overheersers, maar als dienaren van waarheid.

Het is aan ons om te beseffen dat Allah niet gebonden is aan volkeren, maar aan harten. En wie zich keert tot Hem met een gebroken hart en zuivere intentie, die kan uitverkoren worden—ongeacht afkomst, kleur of verleden.

De misleiding van de Europeanen

Op intellectueel en ideologisch vlak is het vooral de moderne filosofie die, naast het christendom, de diepste indruk heeft achtergelaten op het verstand en de denkstructuren van de Europese volkeren. Wanneer zij doordringen tot het besef hoe innerlijk zwak en misleidend deze opvattingen in wezen zijn, zal het proces van ontwaken uit de bedrieglijke schijn van deze ideologieën versnellen—en zal de weg naar de waarheid van de islam voor velen verlicht worden.

Het is ronduit tragisch hoe de Europese volken zijn misleid door het zogenaamde heiligdom van de moderne filosofie. Waar vroeger de kansel van de kerk het laatste woord had, is die plaats nu ingenomen door de collegebanken van seculiere denkers. De priester is vervangen door de professor, de pastoor door de filosoof, en de apostel van weleer door de intellectueel van vandaag—allen belust op moreel gezag, maar gespeend van morele autoriteit. Zij presenteren zichzelf als de nieuwe hoeders van de waarheid, als verlichte gidsen in een zogenaamd post-religieus tijdperk. Maar deze zelfverklaarde ‘waarheidsverkondigers’ zijn vaak niet meer dan arrogante orakels, wier eigen levens niets van de deugden tonen die zij anderen durven op te leggen.

De tragiek is dat men hen bewondert ondanks hun evidente morele mankementen. Velen van hen zijn cynici, nihilisten of hedonisten—moreel stuurloos en emotioneel geradicaliseerd door hun eigen intellectuele zelfverheerlijking. Hoe kunnen zulke mensen anderen gidsen? Hoe kunnen zij normen en waarden verkondigen terwijl hun eigen bestaan één grote contradictie is?

Hun zogeheten moraal is niets meer dan een rationele constructie, een theoretische speelbal van eindeloze debatten zonder concrete ruggengraat. Geen compassie, geen nederigheid, geen verantwoordelijkheid—slechts koude logica en intellectuele

acrobatiek. En de massa? Die slikt het als zoete koek. Verblind door academische titels en retorische flair, erkennen zij niet dat deze 'denkers' slechts moderne afgodsbeelden zijn: glanzend van buiten, hol van binnen.

De Europese ziel heeft zich laten ontheiligen door deze 'denkers'. De geschiedenis van de moderne filosofie wemelt van namen die gepresenteerd worden als morele bakens, als stemmen van rede, menselijkheid en vooruitgang. Zij die ogenschijnlijk filantropie, mensenrechten en democratie predikten, blijken bij nadere inspectie vooral meesters in morele camouflage. Achter hun welbespraakte façade schuilt vaak een mensbeeld dat niets dan minachting, cynisme en soms zelfs regelrechte wreedheid verraadt. De loftrompet die nog dagelijks over hen wordt gestoken in universiteitszalen, opiniestukken en filosofische bloemlezingen, klinkt vals wanneer men hun daden en standpunten afzet tegen hun zogenaamd verheven ideeën.

Neem Jürgen Habermas, de apostel van de "communicatieve rationaliteit" en het belang van de publieke rede. Hij poneerde dat rationele discussie in publieke ruimtes de sleutel is tot democratische legitimiteit. En toch, in het aangezicht van een van de meest schrijnende genocidale campagnes van onze tijd—de slachting van duizenden Palestijnen door de terreurstaat—schaart Habermas zich achter de retoriek van de westerse hegemonie. Dezelfde man die de dialoog prees, legitimeert nu stilte, geweld en koloniale arrogantie.

Jürgen Habermas

Of Emmanuel Levinas, beroemd om zijn ethiek van de Ander—een filosofie waarin de blik van de Ander een morele oproep zou zijn. Maar toen die Ander een Palestijn werd, zweeg Levinas, of erger nog: hij vond begrip voor de Israëliische onderdrukking. Zijn universele ethiek bleek plots exclusief voorbehouden aan de Ander-met-een-Davidster.

Emmanuel Levinas

Martin Heidegger, een monument binnen de continentale filosofie, flirtte niet slechts met fascisme—hij dook er met volle overgave in. Als lid van de NSDAP bleef hij na de oorlog halsstarrig zwijgen over de misdaden van het racistisch nazisme. En toch wordt hij nog steeds als ‘groot denker’ geciteerd, met academisch eerbetoon en kritiekloze bewondering.

Martin Heidegger

Michel Foucault, de criticus van macht, disciplineren en institutionele onderdrukking, bracht een deel van zijn leven door in Noord-Afrika, waar hij—zoals verschillende biografen en getuigen hebben bevestigd— minderjarige jongens seksueel misbruikte. Zijn vrijheidsethiek blijkt dan vooral een vrijbrief voor persoonlijke morele grenzenloosheid.

Michel Foucault

Wat resteert, is een pijnlijk besef: de moderne filosofie is niet slechts een domein van ideeën, maar ook van ideologische immuniteit. Haar iconen worden niet gewogen op morele integriteit, maar op intellectuele virtuositeit, alsof scherpzinnigheid de zonden verzoent. Deze selectieve blindheid voedt een cultuur waarin denkbeelden worden verheerlijkt zonder hun menselijke consequenties onder ogen te zien.

Slotbeschouwing

De waarheid is onveranderlijk, zelfs wanneer hele beschavingen haar proberen te bedekken met lagen van filosofie, ideologie of cultuur. In een tijd waarin velen dwalen ondanks hun kennis, is het aan ons—als getuigen van de boodschap—om het licht van de islam met wijsheid en integriteit te tonen. Misschien ligt de toekomst van de herleving niet waar we die verwachtten, maar waar harten oprecht zoeken. Want wie de waarheid zoekt, zal haar—vroeg of laat—herkennen.

Een geschiedkundig beschavingsoordeel tussen Moslimwereld en Westen

De geschiedenis van wereldbeschavingen laat zich grofweg indelen in drie fasen: de antieke en oud-heidense beschavingen, de islamitische beschaving, en de moderne westerse beschaving. Elk van deze fasen heeft zijn eigen grondslagen, waarden en drijfveren gekend. Wat deze beschavingen vooral onderscheidt, is hun relatie tot waarheid, macht en moraal.

Waar de eerste fase—die van de Babyloniërs, Hettieten, Feniciërs, Grieken en Romeinen—werd gekenmerkt door afgoderij, hiërarchieën van priesters, standbeelden en natuurverering, was de tweede fase, die van de islamitische beschaving, een radicale breuk met die wereld. Profeten kwamen in alle tijden om deze afgoderij en morele dwaasheid te corrigeren, maar met de komst van de profeet Mohammed (vrede zij met hem) werd een nieuwe beschaving geboren—niet gebouwd op mythen of materie, maar op rechtvaardigheid, intellect en genade.

De tweede beschaving: waar mens en moraal samenkwamen

De islamitische beschaving—opgebouwd door Arabieren en verder ontwikkeld door Perzen, Turken, Berbers en andere moslimvolkeren—was uniek in haar evenwicht. Zij voedde het verstand, het hart, de ziel én het lichaam. Zij vergoddelijkte geen mens, geen steen, geen kennis. De waarheid stond centraal. De Koran vormde het ankerpunt van deze orde, waarin kennis, rechtvaardigheid en barmhartigheid hand in hand gingen.

Moslams namen kennis over van eerdere beschavingen om deze verder te ontwikkelen, maar lieten er meer achter voor de mensheid dan zij hadden gekregen. Niet voor niets stroomden studenten uit Europa naar Córdoba, Bagdad en Cairo om te leren

van moslimgeleerden. Van de zevende tot de tiende eeuw beleefde de islamitische wereld haar gouden tijd, bloeiend op elk denkbaar vlak—van geneeskunde tot geografie, van recht tot architectuur. Vanaf de elfde eeuw werd het moeilijker: politieke verdeeldheid, kruisvaarders en Mongoolse invasies eisten hun tol. Toch bleef de beschaving veerkrachtig. In de eeuwen erna—en het is geen toeval dat de dertiende eeuw de gouden eeuw was van filosofisch soefisme—stokte de vooruitgang, tot deze vanaf de zeventiende eeuw volledig begon te stagneren.

De derde beschaving: technisch briljant, maar moreel bankroet

Intussen begon Europa aan zijn wederopstanding, gevoed door wat het had geleerd van de islamitische wereld. De renaissance, gevolgd door de verlichting en industriële revolutie, gaf vorm aan een derde wereldbeschaving—de moderne westerse. Groot in kwantiteit en indrukwekkend in materiële prestaties, maar leeg van binnen. Deze beschaving verafgoodt kennis en materie, maar kent geen grens aan haar hebzucht. Zoals de Kinderen van Israël bezweken voor het gouden kalf dat hen met zijn gezoem misleidde, zo is ook de westerse mens ten prooi gevallen aan de betovering van materie—zodra het geluid maakt en beweegt, wordt het vereerd als een god. Waar de islamitische beschaving rechtvaardigheid en genade als maatstaf nam, koos de moderne beschaving voor uitbuiting, oorlog en koloniale roof. Technologische ontwikkeling werd geen middel tot menselijk nut, maar een wapen tot overheersing. Deze beschaving bouwde fabrieken, maar brak gezinnen; ze lanceerde elektriciteitscentrales, maar verloor haar morele kompas.

De gelijkenis van de Westerse wereld: tussen onwetendheid en verwaandheid

Het bedrijven van wetenschap, het bouwen van machines en het ontwikkelen van technologie zijn in wezen niets anders dan het aftasten van de goddelijke orde—het voorzichtig openvouwen van

de wetten die Allah in de schepping heeft gelegd. Elk natuurkundig principe, elk chemisch proces, elk biologisch patroon is slechts een fluistering van de Schepper, een uitnodiging om Zijn tekenen te begrijpen en Hem te danken en te erkennen in Zijn almacht en wijsheid.

Maar wat deed de westerse mens? In plaats van te danken en nederig te buigen voor de grootheid van wat hij aantrof, bedekte hij zijn onwetendheid met een mantel van verwaandheid. Hij eigende zich de wetten toe alsof hij ze geschapen had. Zijn microscoop werd zijn afgodsbeeld, zijn raket een toren van Babel, zijn algoritme een digitale farao.

De westerling lijkt op een bedoeïen die, voor het eerst uit de woestijn geplukt, een modern huis binnenstapt. Een weldoener biedt hem onderdak aan, redt hem van de honger en de kou van de nacht. Voor het eerst in zijn leven ziet hij licht dat met een druk op de knop verschijnt, water dat uit een metalen kraan stroomt, warmte die uit muren komt. Hij kijkt om zich heen en raakt verblind door het comfort, verdoofd door de pracht. In plaats van dankbaarheid ontstaat er een hallucinatie: hij denkt dat hij het zélf is die deze wonderen tot stand heeft gebracht. Hij verwacht technologie met bovenmenselijke kracht—zichzelf met een god.

En dan, als zijn weldoener terugkeert om te zien hoe het met hem gaat, treft hij geen dankbare gast, maar een opstandige narcis. De bedoeïen zegt: *“Wie ben jij om mij iets te leren? Dit huis is van mij. Deze krachten zijn de mijne. Ik erken jou niet meer.”* Zo verraadt hij niet alleen zijn gastheer, maar ook zijn afkomst—zijn nederige oorsprong in het zand van de woestijn.

Zo is ook de moderne westerling, die de orde van de schepping observeert, haar wetten toepast en er materieel voordeel uit haalt—maar daarbij de bron van die orde ontkent. Hij leeft in een

huis dat niet het zijne is, gebruikt wetten die hij niet gemaakt heeft, en eert een ratio die zich verankert in vergetelheid in plaats van in herinnering aan God.

Dit is de tragische ironie van de moderne beschaving: ze drijft op de kracht van goddelijke wetten, maar keert zich tegen de Wetgever. Ze leeft van de spijs van de hemel, maar spuugt naar de hemel zelf. En dan is de val onvermijdelijk—want elke beschaving die denkt zichzelf te hebben geschapen, zal vroeg of laat ten onder gaan aan haar eigen leugen.

De gelijkenis tussen de Westerse wereld en de moslimwereld

In de Anatolische volkswijsheid leeft een diepe waarheid, gecodeerd in eenvoudige woorden: *“Een slechte buur maakt je tot eigenaar van bezittingen.”* Het is een uitdrukking die het paradoxale prijsgeeft: dat het verzet tegen het kwaad je soms sterker, wijzer of rijker maakt dan wanneer je in rust had geleefd. Want wanneer je buur je het gebruik van zijn gereedschap weigert, leer je het zelf te maken. Wanneer hij je bespioneert en dwarsboomt, word je alerter, slimmer. Wanneer hij je in het nauw drijft, smeed je je eigen wapens. Zo vormt de vijandschap van de ander een bron van groei. En precies in dat licht moeten we de verhouding tussen het Westen en de islamitische wereld begrijpen.

Het Westen heeft zich sinds de Middeleeuwen ontplooid in de schaduw van een kracht die het aanvankelijk niet kon evenaren: de islamitische beschaving. Van Andalusië tot Bagdad, van de Osmaanse hoven tot de universiteiten van Cairo en Damascus—de islamitische wereld straalde een kracht uit die het Westen diep beangstigde en tegelijkertijd heimelijk bewonderde. De Europese blik op de moslim was een mengeling van fascinatie en fobie. Maar in plaats van zelfreflectie koos men voor projectie. Men demoniseerde wat men niet kon evenaren, en verheerlijkte zichzelf door contrast.

De moslim werd de “barbaar”, de “onbeschaafde”, de “invasie”. Terwijl het Westen zijn renaissance bouwde op de vertalingen van moslimgeleerden, zijn wetenschappen stal uit moslimbibliotheken, en zijn krijgskunst verfijnde door eeuwenlange confrontatie met moslimrijken, voedde het tegelijkertijd een collectieve angst voor de islam als existentiële dreiging.

En zo komt de uitdrukking tot leven: de boosaardige buur, is in dit verhaal de islamitische wereld, in de ogen van het Westen althans. Maar ironisch genoeg is het niet de moslim die de vruchten plukte van deze strijd, maar de Europeaan zelf. Juist door de zelfgecreëerde en illusoire angst voor de islam heeft het Westen zichzelf heruitgevonden, versterkt, gesmeed tot wat het nu is.

De moslimwereld daarentegen—ooit de belichaming van een morele, wetenschappelijke en spirituele macht—is op tragische wijze vervreemd geraakt van haar oorsprong. Terwijl het Westen zich gewapend heeft met de zelfgecreëerde vijand in gedachten, is de moslimwereld haar scherpte kwijtgeraakt. Niet omdat het Westen haar overwon, maar omdat zij zelf vergat waar haar kracht in lag: de verbondenheid met de islam.

De gelijkenis van de moslimwereld: tussen bewondering en verlamming

De technologische overweldiging van het westen bracht verwarring in de moslimwereld van de twintigste eeuw. Het was alsof een dorpeling voor het eerst een moderne stad binnenloopt—beduusd door glimmende gebouwen en razende voertuigen. Twee reacties overheersten. De ene groep trok zich terug in nostalgie en verwierp alles wat westers was. De andere viel in bewondering en heiligde zelfs de immoraliteit van het westen, terwijl ze zich afkeerde van haar eigen wortels.

Maar de juiste houding ligt in het midden: het goede adopteren, het kwade verwerpen. Geen verabsolutering van het eigene, noch van het andere.

Wat nemen we, en wat verwerpen we van andere beschavingen?

De zaken die op ons pad komen vanuit de moderne wereld kunnen we grofweg indelen in drie categorieën:

1. **Geloofssystemen en wereldbeelden:** Jodendom, christendom, boeddhisme, hindoeïsme, taoïsme, sikhisme, pantheïsme, zoroastrisme, syncretisme, atheïsme, naturalisme, agnosticisme, secularisme, kapitalisme, communisme, marxisme, liberalisme, nationalisme, New Age-mystiek—deze ideologische stromingen zijn onverenigbaar met de islam. Ze zijn af te wijzen in hun geheel, omdat zij menselijke en imperfecte constructies zijn, en geen ruimte laten voor goddelijke waarheid of morele verheffing.
2. **Kennis en technologie:** Techniek—afgeleid van het Arabische origineel *al-taqniyya*—is in essentie gebaseerd op de natuurwetten van Allah. Die moeten we verkennen en bedrijven, zoals de Koran veertien eeuwen terug al voorschreef, mits deze kennis wordt ingezet ten dienste van de mensheid en/of voor spirituele nabijheid tot Allah. Geen technologie ten koste van de armen, geen wetenschap die bommen baart. Hierin schuilt het verschil tussen gebruiken en misbruiken. Uiteraard doelen wij in deze categorie niet op sciëntisme, pseudowetenschap, fabels, mythologieën of esoterische denkbeelden van jezuïeten, vrijmetselaars, occultisten en duivelaanbidders— die wijzen wij resoluut af.

3. **Sociaalmaatschappelijke aspecten:** Zaken als hygiëne, ruimtelijke ordening, infrastructuur, discipline, sociale rechtvaardigheid en publieke dienstverlening—dit zijn principes die de islam eeuwen geleden al voorstond. Moslimlanden—zowel op overheidsniveau als binnen de samenleving—dienen deze waarden opnieuw te omarmen. Ironisch genoeg worden deze waarden tegenwoordig vaak beter nageleefd in niet-islamitische landen, zoals Zweden, Finland, Denemarken, Noorwegen, Zwitserland, Duitsland, Japan, Singapore. Zaken die betrekking hebben op moraliteit, mode, entertainment, genderverhoudingen en de maatschappelijke rol van vrouw en gezin—zoals die in de moderne westerse cultuur gestalte krijgen—vertegenwoordigen een morele ontsporing en een verontrustende reductie van de mens tot een dierlijk wezen. Dit wijzen wij dan ook principieel af.

Slotbeschouwing

De islamitische beschaving had een ziel én een lichaam. Zij kende techniek, maar gebruikte die met tucht en moreel besef. De moderne beschaving heeft haar ziel verloren. Zij holt voort, maar weet niet meer waarheen. Zij bouwt wolkenkrabbers, maar vernielt families. Zij predikt vrijheid, maar slaat toe met drones. De mensheid heeft geen behoefte aan een beschaving die slechts schittert in staal en glas. Zij heeft nood aan een herleving van een orde die waarheid boven macht stelt, en genade boven hebzucht.

De Degeneratie van de Nederlandse Samenleving: Seksesegregatie en het Morele Verlies

“Immoralitas sexualis societatem corrumpit.”

Er gaat geen dag voorbij of er duikt een onderzoek of nieuwsbericht op waarin de degeneratie van de Nederlandse samenleving in kaart wordt gebracht. Dit kunnen we generaliseren voor heel Europa, maar voor ons is Nederland relevant. Vanaf de Middeleeuwen en de Vroegmoderne Tijd tot en met de Eerste Wereldoorlog was het voor Nederlandse vrouwen gebruikelijk om een hoofddoek te dragen. Na de Eerste Wereldoorlog bleven vrouwen in sommige gemeenschappen de hoofddoek dragen. Het was toen onvoorstelbaar om halfnaakt op straat rond te lopen. Het was een verschrikkelijke blamage om hand in hand op straat te lopen, laat staan exhibitionisme, wat tegenwoordig massaal voorkomt in de samenleving. Dit is hoe de Europese samenlevingen, en in het bijzonder Nederland, door de tijd heen transformeerden in een seksueel perverse samenleving.

Afgelopen week stuitte ik op een onderzoek dat weinig aandacht kreeg in de media. Het onderzoek werd verricht en gepubliceerd door Plan International. De centrale vraag van het onderzoek was: "In hoeverre komt ongewenst seksueel gedrag voor op scholen onder meisjes en vrouwen?" Let op! De context van dit onderzoek zijn de scholen: de meest heilige verzamelplekken van de samenleving. De onderzoeksresultaten zijn bloedstollend. Een kwart van de respondenten ervaart ongewenst seksueel gedrag, of twijfelt hierover, vooral tussen de 13 en 18 jaar. In totaal heeft 24% van de meisjes en vrouwen tussen de 13 en 25 jaar ongewenst seksueel gedrag ervaren op school of op hun opleiding, of twijfelt hierover. Zestien procent weet dit zeker, 9 procent twijfelt.

Een aantal reacties van de respondenten

Wat zeggen deze onderzoeksresultaten over onze samenleving? Een poel van verderf! Een inferno van zedeloosheid en vernietiging! Wat leert dit onderzoek ons nog meer? Het belang van seksesegregatie, vooral op scholen en onder pubers. Dit is ook wat de islamitische wetgeving voorschrijft, maar de moslims nemen de islamitische voorschriften over genderrelaties net zo serieus als een vakantie in een reclamefolder: het klinkt leuk, maar niemand houdt zich eraan!

Door de struisvogelpolitiek van de moslimgemeenschap ging het land op zijn kop toen ik het initiatief nam om een islamitische middelbare school op te richten waarin seksesegregatie toegepast zou worden en zedenkwetsende voorlichtingen over seksualiteit islamitisch verantwoord zouden plaatsvinden. Ik werd van alle kanten, door feministen, liberalen en hypocriete politici, uitgemaakt voor een middeleeuwse hutbewoner. Onze gemeenschap was toen monddood. Dit gooide olie op het vuur en gaf meer moed aan de liberale modepoppen en de gendergelijkheidsgoeroes. De onderwijswethouders van de gemeente Beverwijk en Heemskerk, Brigitte van den Berg en Aad Schoorl, vielen meteen met de deur in huis: 'Jullie project is een ramp!' De gemeente Beverwijk hees naar aanleiding van ons initiatief een LGBTQ-vlag (!) bij het gemeentehuis, wat geen reactie uitlokte van de moslims, die weer de drie open speelden.

VVD-Kamerlid Bente Becker twitterde toen dat ons initiatief zorgelijk was: "Jongens en meisjes scheiden op school is een achterlijk idee. Zo'n school mag wat de VVD betreft niet worden opgericht. Collega Marielle Paul gaat minister Slob gelukkig vragen dit te voorkomen. Niet voor niets hebben we wetgeving aangescherpt!" Alleen twee mensen reageerden publiekelijk op deze haatcampagne: Thierry Baudet en Joram van Klaveren. De eerste reageerde met: "Domme liberalen met hun quasi-totalitair egalitarisme. Waarom zou je geen gescheiden onderwijs mogen

hebben?" En de tweede reageerde met: "Bijzonder standpunt voor een liberale partij. Verbieden waar je het misschien niet mee eens bent (maar wat wettelijk gewoon mag)? Zou de VVD ook zo reageren op de komst van het prestigieuze Britse Eton College naar Nederland?" Dit was uiteraard een zeer terechte vraag, maar veel mensen zagen over het hoofd dat we al een bestaand voorbeeld hebben van een school die strikt seksesegregatie hanteert: de Joodse scholengemeenschap Cheider in Amsterdam. Van der Laan en Van Meenen (beiden D66) bestookten de minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media met allerlei provocerende vragen over ons initiatief. Hierop zag ik me genoodzaakt mezelf te verdedigen door een brief aan de minister te schrijven, maar ik heb nooit een reactie ontvangen.

De Telegraaf, een digitale bordeel en een krant die een PhD heeft in het ombuigen van feiten, stond alweer te loeren als een predator om weer een van zijn anti-islamitische nieuwsartikelen te publiceren. De moslimgemeente liet zich opnieuw in stilte beledigen. Andere media verspreidden valse informatie over ons initiatief, zoals de bewering dat homoseksuelen niet welkom zouden zijn op onze nieuwe school, terwijl we nadrukkelijk hadden aangegeven dat iedereen die de islamitische grondslag van de school onderschrijft, welkom was. Door de heftige commotie nam de terughoudendheid van de islamitische basisscholen in de regio toe, waardoor ze ons niet langer steunden. Dit, in combinatie met de passieve houding van de slaapwandelende moslimdoorsnee, leidde ertoe dat we ons uiteindelijk terugtrokken uit het initiatief. Wat ik aan dat initiatief overhield, waren intimidaties, bedreigingen en sociale uitsluiting, die tot op heden, min of meer, voortduren.

We hadden toen ook juridische experts geraadpleegd om na te trekken of de Nederlandse wet zo'n initiatief toestaat. In een vergadering hebben we dit vraagstuk voorgelegd aan prof. dr.

Renée van Schoonhoven. Tijdens dit gesprek heeft prof. dr. Van Schoonhoven aangegeven dat gescheiden lesgeven aan meisjes en jongens juridisch gezien is toegestaan. In artikel 7 van de Algemene Wet Gelijke Behandeling staat dat onderscheid op grond van geslacht is toegestaan, mits voor leerlingen van beide geslachten gelijkwaardige voorzieningen aanwezig zijn.

Artikel 7

1. *Onderscheid is verboden bij het aanbieden van of verlenen van toegang tot goederen of diensten en bij het sluiten, uitvoeren of beëindigen van overeenkomsten ter zake, alsmede bij het geven van loopbaanorientatie en advies of voorlichting over school- of beroepskeuze, indien dit geschiedt:*
 - a. in de uitoefening van een beroep of bedrijf,
 - b. door de openbare dienst,
 - c. door instellingen die werkzaam zijn op het gebied van volkshuisvesting, welzijn, gezondheidszorg, cultuur of onderwijs of
 - d. door natuurlijke personen die niet handelen in de uitoefening van een beroep of bedrijf, voor zover het aanbod in het openbaar geschiedt.

2. *Het eerste lid, onderdeel c, laat onverlet dat een instelling van bijzonder onderwijs bij de toelating en ten aanzien van de deelname aan het onderwijs onderscheid mag maken op grond van godsdienst, levensovertuiging of geslacht, voor zover deze kenmerken vanwege de aard van het onderwijs een wezenlijk, legitiem en gerechtvaardigd vereiste vormen, gezien de grondslag van de instelling. Onderscheid op grond van geslacht is slechts toegestaan, indien voor alle leerlingen, ongeacht hun geslacht, gelijkwaardige voorzieningen aanwezig zijn. Een zodanig onderscheid mag niet verder gaan dan passend is, gelet op de houding van goede trouw en loyaliteit aan de grondslag van de instelling die van leerlingen mag worden verlangd en mag niet leiden tot onderscheid op een andere in artikel 1 genoemde grond, onverminderd artikel 2, eerste lid.*

3. *Het eerste lid, onderdelen a en d, is niet van toepassing indien:*
 - a. de rechtsverhouding een privékarakter heeft,
 - b. het verschil in behandeling berust op een kenmerk dat verband houdt met godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, geslacht, nationaliteit, hetero- of homoseksuele gerichtheid of burgerlijke staat, en
 - c. het verschil in behandeling door een legitiem doel wordt gerechtvaardigd en de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn.

Bovendien zijn er naast de religieuze voorschriften ook sociaalpsychologische factoren die het belang van seksesegregatie in het onderwijs vermeederen. Een meta-analyse uitgevoerd door Daniel en Susan Voyer, waarin 502 studies uit 30 landen werden geanalyseerd, toonde aan dat meisjes over het algemeen beter

presteerden dan jongens in alle vakken. Dit resultaat werd consistent gevonden, ongeacht land of jaar van onderzoek. Waarom denk je? De jongens kunnen zich niet concentreren op school, omdat hun belevingswereld wordt veroverd door liefde en seksualiteit (en wangedrag dat daaruit voortvloeit). Ik zeg dit als een onderwijsprofessional die langer dan tien jaar ervaring heeft in het onderwijs. Hoe vaak ben ik talenten onder de scholieren tegengekomen die psychologisch en intellectueel lijden onder de invloed van het tegenovergestelde geslacht waardoor ze uiteindelijk ernstig falen in hun studieloopbaan. Dit catastrofale gevaar heeft grote invloed op onze jeugd. De getraumatiseerde jongeren zullen deze negatieve invloed overdragen aan de generaties na hen. Het heeft een sneeuwbal effect dat resulteert in de vernietiging van het gezin en de maatschappij. Daarom schreven onze klassieke islamgeleerden specifieke boeken over de schaduwkanten en gevaren van liefde, seksuele verlangens, gemengde bijeenkomsten en verboden blikken. Als moslimgemeenschap moeten wij dit goed onderkennen en tijdig maatregelen nemen om een ingrijpend moreel verval te voorkomen.

Ik wil mijn opiniestuk graag afronden met een waargebeurd verhaal uit een van die boeken, geschreven door 'Abdurrahman ibn al-Jawzi (gest. in het jaar 597 AH). Hij schrijft dat er een moslimkrijger was die jaren had gevochten in oorlogen tegen de Romeinen. Op een dag zag hij een Romeinse dame en werd verliefd op haar. Hij zocht contact met haar en vroeg hoe hij haar kon verkrijgen. Hierop zei de dame dat hij afstand moest nemen van de islam en dat hij christen moest worden. De man accepteerde dat en werd een afvallige. Jaren later werd hij gezien door zijn vrienden. Ze vroegen hem over zijn kennis van de Koran en zijn aanbeddingen die hij ooit gretig deed. Hij zei dat hij alles had vergeten van de Koran, terwijl hij de Koran vroeger uit zijn hoofd kende, behalve één Koranvers, wat neerkomt op: "Misschien zullen degenen die